

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. M. Z.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. září 2012, čj. MV-93297-3/OAM-2012, ve věci správního vyhoštění, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha Ruzyně čj. CPR-9121-23/PŘ-2012-004112 ze dne 3. 8. 2012, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2, písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 4 roky. Doba k vycestování z území České republiky (dále jen ČR) byla podle ust. § 118 odst. 3 cit. zákona stanovena do 30 dnů ode dne, kdy lze rozhodnutí o správním vyhoštění

vykonat podle § 119 odst. 6 cit. zákona od odpadnutí důvodů, pro které bylo rozhodnutí nevykonatelné nebo do 30 dnů po pominutí důvodů znemožňujících vycestování, je-li řízení o mezinárodní ochraně pravomocně ukončeno a důvody znemožňující vycestování se na cizince tímto rozhodnutím nevztahují. Současně bylo rozhodnuto podle ust. § 120a cit. zákona tak, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 3. 8. 2012 uvedl, že šetřením Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha Ruzyně (dále také jen ICP) bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky (dále jen ČR) dne 1. 8. 2012 ve 23.40 hod linkou QS 1201 z Dubaje a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Dne 2. 8. 2012 v 00.10 hod při pobytové kontrole v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha Ruzyně, provedené bezprostředně po přiletu letadla linky QS 1201, se žalobce policistům ICP prokázal cestovním pasem Velké Británie č. 801619952, vystaveným na jméno Wali SARDAR, nar. 24. 7. 1987, muž, státní příslušnost Velká Británie (GBR), přičemž vzniklo podezření, že cestovní pas byl neoprávněně pozměněn, což následně prokázalo odborné posouzení. V něm se uvádí, že na datové straně pasu byly odstraněny údaje a fotografie držitele dokladu a byly nahrazeny údaji o osobě, která se tímto dokladem prokazovala. Jedná se o pozměnění nízké kvality. Při prohlídce žalobce a zavazadel nebyl nalezen žádný cestovní doklad ani jiný doklad žalobce. Teprve následně uvedl svou pravou totožnost. Následnou lustrací v dostupných evidencích policie bylo zjištěno, že žalobci nebylo uděleno vízum nebo oprávnění k pobytu, které by ho opravňovalo ke vstupu či pobytu na území ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce se při pobytové kontrole úmyslně prokázal cestovním dokladem, který obsahoval neoprávněně provedené změny a pobýval na území (v tranzitním prostoru mezinárodního letiště) bez cestovního dokladu a víza či jiného oprávnění k pobytu, zahájil ICP letiště Praha Ruzyně se žalobcem dne 2. 8. 2012 správní řízení za účelem správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2, písm. c) bodu 1,2 zákona o pobytu cizinců, v jehož průběhu se vyjádřil pouze sdělením, že do ČR přicestoval dne 1. 8. 2012 z Dubaje a cestovní doklad Velké Británie, kterým se prokázal policistům na letišti při pobytové kontrole není jeho. Uvedl, že si v Afghánistánu za částku 12.000,- USD zakoupil od neznámého muže letenky a afghánský pas, na který letěl do Dubaje, kde mu tentýž muž předal cestovní pas GBR a letenku na trasu Dubaj-Praha. Rozhodl se náhle, proto ani nezkoušel si doklady opatřit legální cestou. Neměl určitý cíl, chtěl někam do Evropy. Protože byl zadržen, chce v ČR požádat o azyl. Do Afghánistánu se vrátit nechce, má strach o život, učinil prohlášení o azylu a více se k věci vyjadřovat nechtěl.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaný neshledal v postupu správního orgánu I. stupně ani při aplikaci hmotného práva žádné pochybení. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zopakoval rozhodné skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení, podrobně se věnoval objasnění důvodů, pro které bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a rovněž tak jednotlivým odvolacím námitkám, které neshledal důvodnými, neboť nezjistil

v rozhodnutí ani v řízení žádná pochybení správního orgánu I. stupně, jejichž následkem by byl nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost, mající vliv na výrok rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil vyjmenovaná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to §§ 2, 3, 50 odst. 4, 68 odst. 3, dále zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 a písm. c) bod 2, a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen Úmluvy). V doplnění žaloby pak uvedl, že žalovaný pochybil, pokud nezrušil původně vydané rozhodnutí ICP letiště Praha Ruzyně, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění, neboť je v rozporu s výše citovanými ustanoveními správního řádu a zejména s čl. 31 odst. 1 Úmluvy, který stanoví, že *smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu čl. 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost*. Žalobce se obává v případě návratu do země původu o svůj život. Uvedl, že afghánský pas a letenky mu za 12.000,- USD obstaral neznámý muž, který mu měl v Dubaji předat vízum do schengenského prostoru, ale předal mu cestovní doklad Velké Británie. Je přesvědčen, že se na něho vztahuje ustanovení čl. 31 Úmluvy a není mu zřejmé, proč se jím žalovaný neřídil. Domnívá se, že nutné přestupy mezi leteckými spoji stále zachovávají smysl ustanovení o přímém příchodu. V Dubaji se obával požádat o mezinárodní ochranu, aby nebyl vrácen do Afghánistánu a neměl tak jinou možnost, než pokračovat na pozměněný pas Velké Británie do ČR. Dle jeho názoru je třeba zohlednit, že bezprostředně po přiletu do ČR byl podroben kontrole cizineckou policií, která čekala při výstupu z letadla a jeho i další Afghánce si přivolala k provedení kontroly. O udělení mezinárodní ochrany požádal po provedení kontroly cestovního dokladu, avšak před zahájením řízení o správním vyhoštění, má za to, že bezodkladně. Správní orgány nepřihlédly k tomu, že neměl jinou možnost, než cestovat bez platného víza. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že po přiletu ani nevyhledal policistu v tranzitním prostoru letiště, ale byl jím při pobytové kontrole vyzván k předložení cestovního dokladu. Zdůraznil, že kontrola cestujících ze třetích zemí probíhá již při výstupu letadla, neměl tedy ani možnost státní orgány kontaktovat sám. Pokud by mohl vstoupit na území, tak poté, co by zjistil jakým způsobem může požádat o mezinárodní ochranu, učinil by tak. Poukázal na Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 8. 2012, které potvrdilo, že se na něho vztahují důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování není možné. Rozhodující správní orgán I. stupně vycházel pouze z úpravy zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a nepřihlédl k mezinárodním smlouvám, kterými je ČR vázána, v této souvislosti připomněl čl. 10 Ústavy ČR, který hovoří o tom, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu, stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Z toho plyne, že správní orgán měl úpravu zákona č. 326/1999 Sb. konfrontovat i s obsahem uvedené mezinárodní smlouvy. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou

proporcionality, když nezkoumal okolnosti přicestování žalobce do ČR, včetně jeho azylových důvodů. Žalobce rovněž nesouhlasí s délkou zákazu vstupu a pobytu na území členských států v době trvání 4 roků, neboť tato sankce je nepřiměřená okolnostem případu. Délka správního vyhoštění při horní hranici neodpovídá tomu, že žalobce přicestoval za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu a neměl jinou možnost, než přicestovat na základě pozměněného dokladu. Na území nepobýval dlouhodobě bez platného povolení, před správními orgány se neskrýval a úmysl požádat o mezinárodní ochranu projevil bezodkladně. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 5. 2013 popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vydané rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s dotčenými právními předpisy. Zopakoval za jaký skutek bylo žalobci správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění, které žalovaný k odvolání žalobce napadeným rozhodnutím jako věcně správné a zákonné potvrdil s tím, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Uvedl, že žalobce se mýlí, neboť napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, a to i směrem k čl. 31 Úmluvy, když jednak žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ihned, ale po kontrole policie na letišti a následného zjištění padělaného cestovního dokladu (tedy sám se nepřihlásil bez prodlení úřadům) a neoprávněného pobytu a rovněž nebyl prokázán dobrý důvod pro nezákonný vstup, když k odchodu ze země se žalobce rozhodl po nabídce převaděče, který mu za úplatu obstaral letenku a doklady. Shrnl, že žalobce byl sankcionován zcela po právu, když nenaplnil stanovené podmínky, zamýšlené citovanou Úmluvou. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Učinil tak bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí. Soud žalobu projednal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při posouzení projednávané věci vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d) a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. téhož

zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 116 zákona o pobytu cizinců se cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, jestliže a) uplynula doba platnosti v něm uvedená, b) byl poškozen tak, že zápisy v něm uvedené jsou nečitelné, c) je porušena jeho celistvost, d) obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Krajský soud se po provedeném přezkumném řízení ztotožnil s učiněnými závěry žalovaného, který se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce částečně zopakoval v žalobě. Krajský soud, který shora popsal dosavadní průběh řízení před správními orgány, neshledal v postupu správních orgánů a ve vydaných rozhodnutích namítaná pochybení.

V daném případě bylo nepochybně prokázáno (správním orgánem I. stupně řádně zjištěno), že žalobce se při pobytové kontrole prokázal neplatným cestovním dokladem (ve smyslu ust. § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. dokladem, který obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny) a pobýval na území (v tranzitním prostoru mezinárodního letiště) bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí správně poukázal na vyhlášku č. 428/2010 Sb., kterou se stanoví okruh cizinců, kteří mohou pobývat v tranzitním prostoru mezinárodního letiště na území ČR pouze na základě uděleného letištního průjezdního víza. Příloha této vyhlášky obsahuje seznam států, na jejichž státní občany se tato povinnost vztahuje a mezi nimi je i Islámský stát Afghánistán. Žalobce žádné takové vízum neměl. Při zkoumání zákonných důvodů pro vydání správního vyhoštění soud nezjistil žádné zákonné překážky, které by jeho vydání bránily (nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, když žádné takové skutečnosti žalobce ani netvrdil).

Soud neshledal namítaná porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a odkazuje v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 3-4), které podrobně reaguje na stejné odvolací námitky.

Na rozdíl od žalobního tvrzení je i z časově chronologického postupu událostí zřejmé, že žalobce nepožádal o udělení mezinárodní ochrany bezodkladně (tj. po příletu dne 1. 8. 2012 v 23.40 hod nevyhledal policistu v tranzitním prostoru letiště) a před zahájením správního řízení, ale právě až po zahájení správního řízení (zahájeno bylo poté, kdy policie při pobytové kontrole zjistila neoprávněné změny v jeho dokladech), v jehož rámci mu bylo umožněno se k věci vyjádřit (dne 2. 8. 2012

v 15.55 hod) a teprve tehdy žalobce hovořil o svém úmyslu požádat o mezinárodní ochranu, což následně také učinil. Je tedy zcela nepochybné, že žalobce projevil úmysl požádat v ČR o mezinárodní ochranu až poté, co s ním policie zahájila řízení o správním vyhoštění, neboť bylo odhaleno, že se prokazuje padělaným cestovním dokladem.

K žalobní námitce o porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků soud předně uvádí, že žalobce není stíhán za nezákonný vstup či pobyt na území. Správní vyhoštění nemá povahu trestu, ale je specifickým nástrojem v oblasti kontroly přistěhovalců, jehož účelem je, aby cizinec, který nepobývá na území ČR v souladu s právními předpisy toto území opustil. Žalobce se po příletu sám nepřihlásil úřadům, nýbrž byl odhalen při předložení padělaného dokladu se zjevným úmyslem uvést české úřady v omyl o své totožnosti a neprokázal ani „dobrý důvod“ pro svůj nezákonný vstup (o mezinárodní ochranu požádal až poté, co neplatnost jím předloženého cestovního dokladu byla příslušným orgánem provádějícím pobytovou kontrolu odhalena). Článek 31 Úmluvy tak na případ žalobce nedopadá. Ostatně posouzení, zda žalobce je uprchlíkem ve smyslu Úmluvy včetně důvodů odchodu z vlasti bude řešeno až v samostatném řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to z pohledu zkoumání zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění.

Uložená délka zákazu vstupu a pobytu cizince na území členských států v době trvání 4 roků, tedy při horní zákonné hranici, odpovídá výše cit. znění ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, charakteru jednání, kterého se žalobce dopustil (2 skutkové podstaty dle cit. § 119, tj. že se při pobytové kontrole prokázal neplatným – pozměněným cestovním dokladem a vstoupil na území ČR bez víza a cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn) a soud neshledal, ani s ohledem na zvážení závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, který vyložil princip proporcionality pro potřebu posouzení opatření, omezujících základní lidská práva a svobody tak, že nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních, že by byl v případě žalobce uložený zákaz v rozporu s tímto principem. Veřejným zájmem je zájem na dodržování zákonů, které žalobce porušil.

Soud se tak s rozhodnutím žalovaného vydaným v odvolacím řízení ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Soud tak uzavírá, že žalobní tvrzení nepřinášejí žádné nové skutečnosti a argumenty, pouze se opakují námitky, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení, k nimž se žalovaný vyjádřil a soud neshledal v jeho postupu pochybení. S ohledem

ke shora uvedenému soudu proto nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 4. července 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně